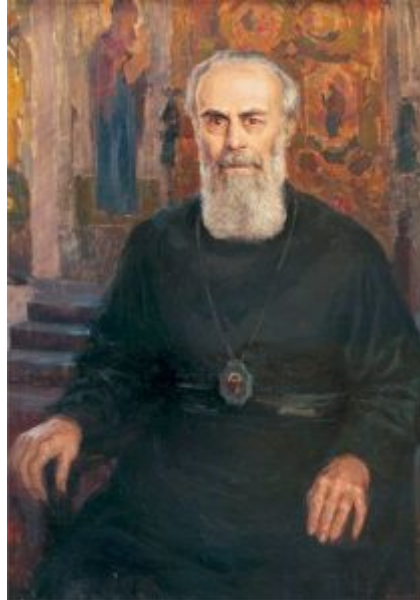

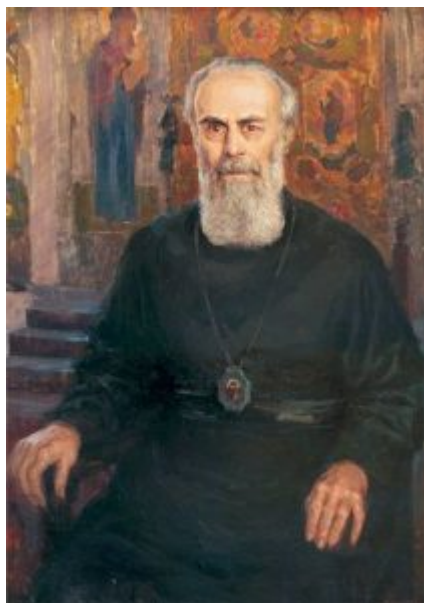
Τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀπὸ μιὰ ἐνοριακὴ ὁμιλία τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1972.

Εἶναι βασικὸ γιὰ ἐμᾶς νὰ κατανοήσουμε τὴ σχέση πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀποστόλους. Ἄν μελετᾶτε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ δεῖτε ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς γεννήθηκαν καὶ ἔζησαν στὴν ἴδια περιοχὴ. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ ζήσει σὰν παιδὶ στὴν Ναζαρέτ• οἱ Ἀπόστολοι ἔζησαν ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν τόπο Του. Δὲν γνωρίζουμε τίποτα ἀπὸ τὰ νεανικὰ χρόνια αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ ἂν σκεφτοῦμε ὅτι ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας βρισκόταν σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν 4 μιλίων ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ὅτι ὅλες οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ, ὅπου ὁ Πέτρος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἔζησαν, βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, μπορούμε νὰ φανταστοῦμε ὅτι εἶχαν συναντήσῃ δεῖ καὶ ἀκούσῃ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς παιδὶ καὶ ὡς νέο.

Δὲν γνωρίζουμε κάτι γιὰ τὴν ἐπιρροὴ τῆς προσωπικότητάς Του, καθὼς μεγάλωνε ἁρμονικὰ εἰς ἄνδρα τέλειον, ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἀλλὰ ὑπῆρχαν μεταξύ τους δεσμοὶ οἰκειότητος. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης, ἦταν μαθητὲς ἑνὸς ἑξαδέλφου τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννη, ὁ Πέτρος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέα. Ὅταν πρῶτοι συνάντησαν τὸν Χριστὸ, ἀναζήτησαν τοὺς φίλους τους Ναθαναὴλ καὶ Φίλιππο. Ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ Ναθαναὴλ: «Μπορεῖ κάτι καλὸ νὰ προέλθει ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ;» δὲν εἶναι παράξενα. Τι θὰ ἔλεγε ὁ κάθενας μας, ἂν τοῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ζεῖ σ' ἓνα χωριὸ 4 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του;

Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει μιὰ ὀλόκληρη πορεία πού μπορούμε ν' ἀκολουθήσουμε στὰ Εὐαγγέλια, ὅπου μπορεῖ κάποιος νὰ δεῖ πῶς σταδιακὰ οἱ μαθητὲς ἀνακαλύπτουν τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πῶς σταδιακὰ ἔρχεται πρὸς κοντὰ τους. Καὶ μιὰ μέρα, ἡ σχέση τους μαζί Του εἶναι τέτοια πού δὲν μπορούσαν νὰ Τὸν ἀφήσουν ἀκόμα καὶ καὶ ἂν τὸ ἤθελαν. Ὅταν οἱ περισσότεροι μαθητὲς Του τὸν ἐγκατέλειψαν, ὁ Κύριος εἶπε στοὺς δώδεκα: «Θὰ φύγετε κι ἐσεῖς;» καὶ ὁ Πέτρος ἀπάντησε: «Ποῦ νὰ πάμε; Τὰ λόγια Σου εἶναι λόγια ζωῆς αἰωνίου». Αὐτὴ ἡ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς καὶ τὸν Χριστὸ, πού ἴσως ἄρχισε μέσα ἀπὸ τὴν φιλία, κατόπιν ἐξελίχθηκε σὲ θαυμασμὸ, γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ σὲ σχέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς μὲ τὸν Διδάσκαλο καθ' ὁδὸν πρὸς τὸν Καίσαρα Φίλιππο, ἀναγνωρίζεται καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ ἓναν ἀπ' αὐτοὺς ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ: «Εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ».

Εἶναι μιὰ τόσο βαθιὰ, τόσο τέλεια, τόσο ὀλοκληρωμένη σχέση, ἔτσι πού ὅταν ἀκόμα ὁ τρόμος τοὺς συνέχει, δὲν μποροῦν νὰ Τὸν ἀφήσουν. Ὅταν ὁ Χριστὸς λέει στοὺς μαθητὲς Του ὅτι πηγαίνει στὴ Βηθανία, ἐπειδὴ πέθανε ὁ Λάζαρος, οἱ μαθητὲς Τοῦ λένε: «Ἐπιστρέφεις στὴν Ἰουδαία; Δὲν σκοπεύουν νὰ σὲ σκοτώσουν;»

Κι ένας λέει: «Άς πάμε και άς πεθάνουμε μαζί Του». Καί αυτός είναι ο Θωμάς, εκείνος που τόσο συχνά λογίστηκε σαν άπιστος. Όχι, δεν ήταν άπιστος. Ήταν έτοιμος να ζήσει και να πεθάνει με τον Διδάσκαλο του, αλλά δεν είναι προετοιμασμένος να δεχτεί με εύκολία τα νέα της Ανάστασης του Χριστού, μ' ό,τι συνεπάγεται το ζωηφόρο μήνυμα αυτής, χωρίς να είναι σίγουρος - έπειδη όταν ο Χριστός πέθανε στον Σταυρό, οι μαθητές Του σκορπίστηκαν φοβισμένοι για να κρυφτούν, και όμως ήταν δεμένοι μ' Έκείνον ως τα μύχια της καρδιάς, του νοῦ και της ψυχής τους, ένοιωθαν ότι ή Ζωή έπαψε να υπάρχει στον κόσμο, στην ζωή τους. Αυτό μάς συμβαίνει όταν κάποιο αγαπητό πρόσωπο πεθαίνει. Τότε ανακαλύπτουμε ότι έπειδη πέθανε, κάθε τι, ρηχό, τετριμμένο, μικρό, πολύ άσήμαντο, για να είναι τόσο σημαντικό όσο ή ζωή και ο θάνατος, χάνει κάθε νόημα. Απομακρυνόμαστε άπ' αυτό, γινόμαστε τόσο σπουδαῖοι όσο ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τη ζωή και το θάνατο.

Αυτό είναι που τους συνέβη, αλλά τότε δεν υπήρχε ζωή, υπήρχε μόνο ένας καταστρεπτικός, συντριπτικός θάνατος. Δεν μπορούσαν πια να ζούν, έπειδη ή Ζωή είχε φύγει άπο τη ζωή τους, αλλά μπορούσαν να συνεχίσουν να υπάρχουν. Κι όμως ξαφνικά ανακάλυψαν ότι ο Χριστός ήταν ζωντανός και ότι μπορούσαν να ζούν και άκόμη περισσότερο, ότι, κατά ένα μυστηριώδη τρόπο, έπειδη είχαν πεθάνει τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά μέσα άπο την άγάπη και την ένότητα μαζί Του, μπορούσαν, μέσα άπο την άγάπη και την ένότητα - τη δική Του και μαζί τη δική τους- να είναι ζωντανοί, αλλά ζωντανοί με άδιάσειστη τη βεβαιότητα ότι κανένας θάνατος δεν μπορεί πλέον να τους άποκλείσει άπο τη ζωή, καμιά μορφή θανάτου• ο θάνατος είχε ήττηθεί. Αυτό είναι που ψάλλουμε το Πάσχα, αυτό διακηρύττουμε ως Εύαγγέλιο. Η ζωή έχει θριαμβεύσει, ο θάνατος δεν έχει δύναμη επάνω μας• το σῶμα μας δεν έχει τη δύναμη να μάς νικήσει όταν θα πεθάνει. Αυτή είναι μία άπο τις κύριες μαρτυρίες των άποστόλων• δεν ήταν άπλα τόσο πιστοί ώστε να είναι έτοιμοι να πεθάνουν, αλλά ήταν τόσο βέβαιοι άπο μιαν έσωτερική βεβαιότητα, άπο την αίωνιότητα που αναβλύζει άπο μέσα τους, άπο τη νίκη μέσα τους της ζωής του Χριστού, ότι δεν υπάρχει πλέον θάνατος. Κάποιος μπορεί εῖρηνικά ν' αφήσει ό,τι είναι εφήμερο, καθώς λέει ο Άπόστολος Παῦλος. Για τον Άπόστολο Παῦλο θάνατος δεν σημαίνει ότι άπεκδύεται την εφήμερη ζωή, σημαίνει ότι ζει την αίωνιότητα, την αίωνιότητα που πραγματοποιείται ήδη άπο τώρα, όπως ήταν άπο την αρχή, άγωνιζόμενος να την κάνει πραγματικότητα σ' αυτό που άποκαλεί σῶμα της άμαρτίας.

Άπόδοση στην νεοελληνική : www.agiazoni.gr